

násilím zprotivila, na ruce do krve, maje však za to, že se poškození to nestalo úmyslně, nýbrž jen náhodou. Nalézací soud vychází zřejmě z názoru, že jest předpokladem použití druhé trestní sazby § 82 tr. zák., že poranění nebo poškození úřední osoby, proti níž odpor směřoval, bylo pachatelem zamýšleno a že tedy pouhý objektivní výsledek takového poškození nestačí. Tento názor není v zákoně odůvodněn. Neboť, jak zmateční stížnost správně dovozuje, zákon ukládá vyšší trest podle druhé věty § 82 tr. zák., byl-li vůbec odpor spojen s poškozením veřejného orgánu, nečiníc rozdíl, zda bylo toto poškození způsobeno úmyslně, či jen náhodou. Poškození veřejného orgánu je tedy jen objektivní podmínkou přísnější sazby druhé věty § 82 tr. zák. a stíhá proto pachatele přísnější trest i když jeho úmysl k nastalému poškození nesměřoval. Pro použití této trestní sazby stačilo tedy již pouhé zjištění nalézacího soudu, že se obžalovaná strážníku K-ovi násilím zprotivila v úmyslu, zmařiti jeho služební úkon, a že při tomto odporu byl strážník na těle poškozen. Nalézací soud vybočil z trestní sazby zákonem ustanovené, an, přihlížející k poškození strážníka jen jako k okolnosti přitěžující vyměřil obžalované trest v rámci první věty § 82 tr. zák.

Čís. 3887.

Skutkovým zjištěním jest i zjištění okolností přitěžujících a polehčujících.

Zmateční stížnost státního zastupitelství, uplatňující zmatek čís. 11 § 281 tr. ř. proto, že soud vykročil při výměře trestu ze své moci trestní, nevyměřiv trest podle druhé sazby § 178 tr. zák., neprovádí zmatek ten po zákonu, doličujíc nesprávnost rozsudku v otázce okolností polehčujících a přitěžujících a jich vzájemného poměru.

(Rozh. ze dne 30. května 1930, Zm I 271/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 17. února 1930, pokud jím obžalovanému, odsouzenému podle § 178 tr. zák. pro zločin krádeže podle §§ 171, 173, 174 II c), 176 II a) tr. zák. do těžkého žaláře na deset měsíců, zostřeného měsíčně jedním postem, nebyl trest vyměřen podle druhé sazby § 178 tr. zák.

D ů v o d y:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II c) a 176 II a) tr. zák. a odsouzen podle § 178 tr. zák. do těžkého žaláře na deset měsíců, zostřeného jedním postem měsíčně. Výrok o trestu je v rozsudku odůvodněn takto: »Trest byl vyměřen podle § 178 vzhledem k jediné a jednotné sazbě. Při výměře trestu shledáno přitěžujícím několikanásobná kvalifikace a že ob-

žalovaný byl již pro zločin krádeže trestán (§§ 43 a 44 c) tr. zák.), polehčujícím: doznání a plná náhrada škody (§§ 46 h) a 47 c) tr. zák.); byl mu proto vyměřen onen trest, podle přesvědčení soudu daným okolnostem a jeho provinění úplně přiměřený. Jde totiž o jedinou a jednotnou sazbu, tak jako při zločinu podvodu podle § 202 tr. zák., poněvadž ustanovení § 178 nestanoví dvě různé trestní sazby od šesti měsíců do jednoho roku a od jednoho roku do pěti let, nýbrž trestní sazbu od šesti měsíců do pěti let a nečiní vyměření trestu rok převyšujícího závislým na přitěžujících okolnostech jmenovitě uvedených, nýbrž mluví všeobecně o okolnostech přitěžujících a ponechává volnému uvážení nalézacího soudu rozhodnutí o tom, jsou-li tu okolnosti přitěžující a má-li trest býti vyměřen na dobu jeden rok převyšující. Zmateční stížnost vytyká rozsudku zmatečnost z důvodu čís. 11 § 281 tr. ř., tvrdíc a dovozujíc, že nalézací soud vykročil při výměře trestu ze své moci trestní. Toto stanovisko doličuje zmateční stížnost, nehledíc k teoretickému úvodu, poukazem k nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 13. června 1856, č. 103 ř. zák. a k tomu, že zločin obžalovaného je kvalifikován nejen podle § 173 tr. zák., nýbrž i ještě podle §§ 174 II c) a 176 II a) a že rozsudek shledal dvě všeobecně přitěžující okolnosti. Zmateční stížnost chce tím dovoditi, že se nalézací soud mýlil, předpokládaje, že jsou tu jen dvě okolnosti přitěžující, vyvážené dvěma okolnostmi polehčujícími, a posiluje tento rozbor případu ještě dalším dovozováním, že nalézací soud měl přihlížeti ještě k další okolnosti přitěžující (opakování), a že naopak přiznané okolnosti polehčující nemají váhy.

Zmateční stížnost státního zastupitelství nemůže dojíti povšimnutí. Uplatňujíc hmotněprávní důvod zmatečnosti podle čís. 11 § 281 tr. ř. je podle zásady § 288 čís. 3 tr. ř. vázána dbáti skutkových předpokladů rozsudku. Zda tyto předpoklady jsou správné čili nic, musí zůstat s tohoto hlediska stranou. Mohla by tedy zmateční stížnost jen tehdy býti podrobena rozboru a posouzení po stránce právní odůvodněnosti, kdyby tvrdila a bylo též pravda, že rozsudek tak, jak je, obsahuje po skutkové látce, již je i zjištění okolností přitěžujících a polehčujících, předpoklady, z nichž plynul po právním názoru zmateční stížnosti závazek nalézacího soudu, vyměřiti trest podle druhé věty § 178 tr. zák. Tak stížnost nepostupuje. K závěru, že nalézací soud zatížil rozsudek zmatečností podle čís. 11 § 281 tr. ř., dospívá stížnost jen tím, že napřed doličuje nesprávnost rozsudku v otázce shledaných okolností polehčujících a přitěžujících a jich vzájemného poměru. Porovnává tedy s měřítkem § 281 čís. 11 tr. ř. stav, který by tu byl, kdyby byl uznán za nesprávný výsledek soudcovského uvážení, kdežto zákonu hovící provádění řečeného hmotněprávního důvodu zmatečnosti by vyžadovalo, by se zákonem byl porovnáván ten předpoklad, na nějž rozsudek použil zákona. Nad to zmateční stížnost patrně přehlíží, že nalézací soud nezaujímá zásadně jiné právní stanovisko, než stížnost, že však pokládá za své právo, uvažovati o tom, zda tu jsou okolnosti přitěžující, podle souvislosti svých úvah patrně v tom smyslu, zda tu je převaha okolností přitěžujících, což ani stížnost abstraktně nepopírá. Podle toho je

zřejmě, že zmateční stížnost státního zastupitelství (v podstatě co do právního pojetí případu bezpředmětná se zřetelem na skutečný obsah rozsudku) není provedena po zákonu, takže ji bylo zavrhnouti již s tohoto hlediska. Toto rozhodnutí není v rozporu s rozhodnutím tohoto zrušovacího soudu, sb. n. s. č. 3780, jehož se státní zastupitelství, třebas ne výslovně, přece zřejmým poukazem dovolává, neboť v případě, o který tenkrát šlo, byly zjištěny jen okolnosti přitěžující, tak že mělo být použito trestní sazby od jednoho roku do pěti let.

Čís. 3888.

Skutková podstata zločinu podvodného úpadku podle § 205 a) tr. zák. nepředpokládá nutně, by bylo již zahájeno řízení vedoucí k nucenému uspokojení věřitelů; v úvahu přicházejí i věřitelé, kteří na odstraněných předmětech neměli práva zástavního.

(Rozh. ze dne 31. května 1930, Zm I 886/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 16. listopadu 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodného úpadku podle § 205 a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Pravda je, že předpoklad rozsudku, že všechny věci uvedené v zájemném protokole byly zabaveny ve prospěch všech věřitelů, není správný a neodpovídá částečně spisům. Leč tento rozpor nedotýká se podstaty věci. S hlediska zákona je rozhodné jen, že obžalovaný s oněmi věcmi, tvořícími součást jeho jmění, naložil způsobem přičícím se zákonu a že tak části svých věřitelů znemožnil, by hledali a našli buď úplné neb aspoň částečné uspokojení z oněch věcí, najmě ana skutková podstata § 205 a) tr. zák. ani nepředpokládá nutně, by bylo již zahájeno řízení k nucenému uspokojení věřitelů. Nezáleží proto pro přičitatelnost na tom, že obžalovaným odstraněná mouka nebyla pro některé věřitele vůbec exekučně zabavena. — Tvrzení stížnosti, že některé předměty v zájemném protokole sepsané nelze považovati za zabavené z toho důvodu, že exekuce na ně prvními věřiteli vedené byly zrušeny, neodpovídá spisům. Vychází z příslušných exekučních spisů, že bylo podle §§ 200 čís. 3 a 282 ex. ř. zrušeno jen řízení prodejové. Ostatně se podle § 205 a) tr. zák. nevyžaduje ani nutně, by bylo v běhu již řízení vedoucí k nucenému uspokojení věřitelů, takže v úvahu přicházejí i věřitelé, kteří na odstraněných předmětech neměli práva zástavního.

Čís. 3889.

Nejde o urážku na cti (§ 491 tr. zák.), má-li býti slovem »Revolutionsheld« dán jen výraz myšlenky, že napadený je členem komunistické